

ГУДЬО

Така кръстихме нашето прасенце. Кръстихъ го азъ. Донесе ни го отъ Садово чичо Иванъ. Било, кай, английска порода. Розовичко, чистичко, пълничко, като дълга торбичка съ брашно. А муцунката му — кжса, кжса, едва се вижда. Свѣтналитъ му две очички сякашъ бѣха отъ стъкло. Отстрани ушенцата приличаха на две хунийки отъ червени листа. Малки, сладки крачета, обути въ чепички. Хубаво, хубаво, да му се ненагледашъ!

Запретна се татко и направи на Гудя кжщичка. Подътъ ѝ бѣше малко наклоненъ, за да се отича водата и чисти лесно. Въ единия жгълъ на кжщичката той турна циментено коритце съ две отдѣления — едното за вода, друго за храна. Почнахме да го хранимъ. Най-първо Гудьо обичаше да яде това, що оставаше отъ нашата трапеза: корички хлѣбъ, месо, салатата, домати. Давахъ му често да си цукне мжтеница отъ млѣкото на кравитѣ, боза отъ трици, мисирено брашно, което мама му омѣсваше на пити, люцерна, разни бурени. Кжпѣхме го често. Предъ кжщичката му имаше заградена полянка, на която Гудьо излизаше да си почива и поспипва.

На третия месецъ дѣдо почна да му казва Гуданъ.

— Защо, бе дѣдо, — го питамъ, — му викашъ така?

— Защото не е вече бебе, а е момчурлякъ. Я му вижъ гушата каква е увиснала!

На шестия месецъ всички у дома му викахме Гудьо Шопарски. Израстна високъ до покрива на кжщичката си, която му стана тѣсна и низка.

За Коледа Гудьо едва можеше да става. Едъръ, тлъстъ, чистъ, кротъкъ, да му се не нарадвашъ! Влѣза при него, а той „грухъ. грухъ“, легне, а азъ го чеша съ гребена, та догде го приспя.

Коледа щѣше да е въ четвъртъкъ. Въ срѣда сутринята нѣщо силно изквича. Скочихъ отъ леглото си и право на прозореца. Изтрѣпнахъ и останахъ на мѣстото си като гръмнатъ... Дѣдо, тати, чичо и единъ съседъ заобиколили Гудя, а той рита на земята и отъ гушата му тече кръвъ, като порой. Заплакахъ съ гласъ, облѣкохъ се надве-натри и право при него.

— Гудьо, Гудьо! — хълцамъ и го глася по четината.

— Нищо, нищо, — дума дѣдо, — утре ще купимъ друго